

Sygn. akt I C 2587/15 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 kwietnia 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w W. I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Tomasz Sporysz

Protokolant: Marta Czyżewska

po rozpoznaniu w dniu 18 kwietnia 2016 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. S.K.A. z siedzibą w W.

przeciwko D. C.

o zapłatę

oddala powództwo w całości.

Sygn. akt I C 2587/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 7 sierpnia 2015 roku strona powodowa (...) sp. z o.o. S.K.A. z siedzibą w W. w elektronicznym postępowaniu upominawczym wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego D. C. kwoty 285,79 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także o zasądzenie zwrotu kosztów sądowych i zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu wskazano, że pozwany zawarł z Centrum (...) sp. z o.o. umowę o przyjmowanie zapłaty przy użyciu kart płatniczych, w oparciu o którą została wystawiona faktura nr (...), która nie została zapłacona przez pozwanego. Strona powodowa nabyła tę wierzytelność w drodze umowy cesji z dnia 24 listopada 2014 r. Na dochodzone roszczenie mają się składać kwoty: 104,55 zł wynikająca z faktury nr (...), 11,65 zł z tytułu skapitalizowanych odsetek ustawowych za opóźnienie w/w faktury naliczanych od dnia 1 lipca 2014 r. do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu, a także 169,59 zł z tytułu faktury z dnia 24 listopada 2014 r.

W dniu 27 sierpnia 2015 r. Referendarz Sądowy przy Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie wydał w sprawie VI Nc-e (...) nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym uwzględniający w całości dochodzone roszczenie. Od tego orzeczenia pozwany złożył skutecznie sprzeciw wobec czego postanowieniem z dnia 9 października 2015 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie przekazał sprawę do Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Południe w W..

Działając na wezwanie tutejszego Sądu pełnomocnik strony powodowej złożył dokumenty wykazujące jego umocowanie do reprezentowania strony powodowej oraz dokumenty mające stanowić dowody na okoliczności wskazane w żądaniu pozwu.

Pozwany złożył 13 kwietnia 2016 r. na piśmie sprzeciw od nakazu zapłaty podnosząc zarzuty zaspokojenia roszczenia oraz braku legitymacji procesowej strony powodowej. Do czasu zamknięcia rozprawy stanowiska stron nie uległy zmianie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 lutego 2013 r. pozwany prowadzący działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej zawarł z Centrum (...) sp. z o.o. dwie umowy: pierwszą o przyjmowanie zapłaty przy użyciu kart płatniczych w ramach prowadzonej przez pozwanego działalności gospodarczej, a także drugą dotyczącą najmu przez pozwanego urządzenia służącego do przyjmowania zapłaty przy użyciu kart płatniczych zestawu (...) za miesięczną opłatą 65 zł netto.

(dowód: odpis umowy najmu zestawu (...) k. 36-40, odpis umowy o przyjmowanie zapłaty przy użyciu kart płatniczych – k. 41-48)

31 maja 2014 r. Centrum (...) sp. z o.o. wystawiło fakturę VAT nr (...) na łączną kwotę 104,55 zł, która obejmowała pozycje: 79,95 zł tytułem opłaty za wynajem terminala oraz kwotę 24,60 zł tytułem opłaty za monit dotyczący należności z terminem płatności na dzień 14 czerwca 2014 r.

(dowód: odpis faktury VAT nr (...) – k. 51)

24 listopada 2014 r. Centrum (...) sp. z o.o. zawarło ze stroną powodową umowę cesji wierzytelności objętych załącznikiem nr 1 do umowy, zaś załącznik nr 2 miał wskazywać dane dotyczące faktur obejmujących wierzytelności będące przedmiotem przelewu. Załącznik numer 1 wskazywał jako jednego z dłużników spółkę cywilną, w ramach której pozwany prowadzi działalność gospodarczą. Stosownie do zapisu § 2 umowy przelew jest skuteczny z chwilą zapłaty ceny określonej w umowie.

(dowód: odpis umowy cesji z dnia 24 listopada 2014 r. wraz z wyciągiem z załącznika nr 1 do umowy – k. 52-57)

11 grudnia 2014 r. strona powodowa zawiadomiła wspólników spółki cywilnej (...) o przelewie wierzytelności i wezwała ich do zapłaty kwoty 280,21 zł.

(dowód: odpisy dwóch pism z 11 grudnia 2014 r. – k. 58-61)

W dniu 19 lutego 2015 r. pozwany wpłacił na rzecz pierwotnego wierzyciela kwotę 79,95 zł tytułem zapłaty za fakturę nr (...).

(dowód: odpis potwierdzenia przelewu – k. 82)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów prywatnych złożonych do akt sprawy, których prawdziwość i wiarygodność nie została zakwestionowana w toku postępowania dowodowego.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Ze względu na powyższą zasadę dotyczącą ciężaru dowodu, według art. 232 k.p.c., strona w postępowaniu sądowym jest zobowiązana wskazywać fakty oraz dowody na potwierdzenie jej twierdzeń. Niewątpliwie, w świetle zasady wyrażonej w art. 6 k.c., na stronie powodowej spoczywał ciężar dowodu istotnych dla uwzględnienia powództwa okoliczności, w tym istnienia i wysokości dochodzonej wierzytelności oraz jej nabycia przez powoda w drodze przelewu od poprzedniego wierzyciela. Pozwany podniósł zarzut spełnienia świadczenia oraz zarzut braku legitymacji procesowej strony powodowej.

Mając na uwadze aktywność dowodową powoda, reprezentowanego przez profesjonalnego pełnomocnika, w ocenie Sądu jego roszczenie należało uznać za nieudowodnione.

W ocenie Sądu powołany w pozwie fakt przelewu wierzytelności wobec pozwanego budzi istotne wątpliwości.

Powód reprezentowany w sprawie przez profesjonalnego pełnomocnika przedłożył umowy cesji wierzytelności z 24 listopada 2014 r. wraz z wyciągiem z załącznika nr 1 do tej umowy. Wyciąg z załącznika wskazuje, że jedna z wierzytelności objętych umową przysługuje zbywcy w stosunku do (...) S.C. Pub Restauracyjny D. C., A. C., jednakże nie wskazuje on ani wysokości tej wierzytelności ani jej źródła – w szczególności oznaczenia umowy bądź faktury VAT, z której wynika. Strona powodowa nie przedstawiła załącznika 2 do umowy, który według jej treści miał wskazywać fakturę będącą źródłem wierzytelności, a także nie przedstawiła dowodu uiszczenia przez stronę powodową ceny oznaczonej w umowie cesji, która to okoliczność miała stanowić warunek zawieszający skuteczności cesji stosownie do treści § 2 umowy.

Fakt zawarcia umowy cesji powoduje, że po stronie powodowej winna istnieć legitymacja czynna do brania udziału w niniejszym postępowaniu. Stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, natomiast zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela. Jednakże, jak zasadnie zważył Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 lipca 2006 r. w sprawie V CSK 187/06 (M. Prawn. 2006/16/849) warunkiem otrzymania należności przez nabywcę długu jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi. Jednocześnie w myśl art. 513 § 1 k.c. dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie. Zgodnie z art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (§ 1). Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§ 2).

Skuteczne wywodzenie uprawnień z faktu nabycia wierzytelności na podstawie umowy cesji wymaga udowodnienia bez wątpliwości, że do cesji konkretnej wierzytelności doszło. Wierzytelność, co do której nabywca rości sobie pretensje wobec dłużnika, musi być w sposób dostateczny oznaczona i udowodnione musi być przejście tejże wierzytelności na stronę powodową.

Brak dokumentów, z których w sposób nie budzący wątpliwości wynikałoby, że wierzytelność wobec pozwanego przeszła skutecznie na stronę powodową, skutkuje brakiem legitymacji czynnej po stronie powodowej.

Mając powyższe na uwadze, wobec braku dowodów świadczących w sposób jednoznaczny i niewątpliwy o przejściu na powoda wierzytelności dochodzonej niniejszym pozwem, choć to na nim spoczywał ciężar dowodu w tym zakresie, powództwo należało oddalić.

W ocenie Sądu powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie również z tej przyczyny, że powód nie wykazał w sposób należyty wysokości dochodzonego roszczenia. Wystawiona faktura VAT nr (...) obejmowała jedynie kwotę 104,55 zł, strona powodowa nie wykazała w żaden sposób wierzytelności w kwocie 169,59 zł, która miała wynikać z innej faktury, której numeru i daty wystawienia strona powodowa nie oznaczyła nawet w żądaniu pozwu. Należy również zauważyć, że pozwany wykazał, że zaspokoił roszczenie do kwoty 79,95 zł tytułem opłat za wynajem terminala do przyjmowania opłat dokonywanych kartami płatniczymi. Istotnie strona powodowa nie wykazała, że kwota 24,60 zł objęta fakturą nr (...) z tytułu monitu dotyczącego należności nie znajduje żadnej podstawy w umowach zawartych między pozwanym a Centrum (...) sp. z o.o., a co za tym idzie, że w tym zakresie istnieje jakiegokolwiek wymagalne roszczenie w stosunku do pozwanego. Reasumując na podstawie dokumentów złożonych do akt sprawy pierwotnemu wierzycielowi w stosunku do pozwanego przysługuje jedynie roszczenie w kwocie 6,47 zł tytułem odsetek ustawowych za opóźnienie w zapłacie kwoty 79,95 zł w okresie od 15 czerwca 2014 r. do 19 lutego 2015 r.

Biorąc pod uwagę powyższe rozważania faktyczne i prawne, powództwo podlegało oddaleniu, o czym orzeczono jak w sentencji wyroku.